

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4908/22
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Шкркић, адвокат из Новог Београда, Омладинских бригада бр. 18, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Немања Теодоровић, адвокат из Новог Београда, Булевар Михајла Пупина бр. 10Д/128, ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 4003/19 од 11.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалбе тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4003/19 од 11.05.2022. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4003/19 од 11.05.2022. године тако што се обавезује тужена ББ из ... да тужилци АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 338.987,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужена ББ из ... да тужилци АА из ... накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 22.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је ништав предуговор о купопродаји стана бр. ... у ул. ... бр. ..., пов. 30 м², закључен дана 12.03.2016. године између тужилце и сада пок. ВВ и обавезана је тужена, као правни следбеник пок. ВВ, да тужилци на име стеченог без основа исплати износ од 3.800,00 евра, са законском затезном каматом од 12.03.2016.

године до исплате, као и износ од 4.716,11 евра, са законском затезном каматом од 02.11.2021. године до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на износ од 4.716,11 евра исплати законску затезну камату за период од 29.09.2017. године до 01.11.2021. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 256.681,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавиле странке из свих законских разлога, и то тужиља побијајући је у погледу одлуке о трошковима поступка из става трећег изреке, а тужена побијајући је у ставу првом и трећем изреке.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиље основана а да жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које апелациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју тужена неосновано указује у жалби, будући да су у пресуди наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, нити о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника и изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према правилно утврђеном чињеничном стању тужиља као купац, и правни претходник тужене ВВ као продавац, су уговорили купопродају стана бр. ... у површини 30 м², који се налази на ... спрату зграде у ул. ..., за цену од 38.000,00 евра, те је дана 12.03.2016. године закључен предуговор на основу којег је тужиља ВВ на име капаре исплатила износ од 3.800,00 евра. Предуговор није оверен код јавног бележника. Након закључења предуговора ВВ је предајом кључева увео тужиљу у посед стана који је требало да буде предмет купопродаје и тужиља је о свом трошку у том стану извела радове у циљу његовог реновирања. По завршетку наведених радова, ВВ је заменио браву на стану и на тај начин лишио тужиљу државине непокретности, а потом, без обзира на чињеницу што је од тужиље примио наведени износ, стан продао трећем лицу. До закључења главног уговора није дошло. Правноснажним решењем јавног бележника ... УПП: 269-2018 веза: О 4994/18 од 18.12.2018. године утврђено је да заоставштину пок. ВВ, бившег из ..., преминулог дана 17.07.2018. године, сачињава покретна и непокретна имовина таксативно наведена у тачкама 1-23 решења, те да је за наследника ове заоставштине по законском основу наслеђивања из споразума о деоби предметне заоставштине, а под теретом накнаде евентуалних оставиочевих дугова, до висине вредности наслеђене имовине, оглашена ББ, супруга оставиоца. Вредност изведених радова које је тужиља финансирала у наведеном стану износи 4.716,11 евра.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно

применио материјално право, и то одредбе чланова 45, 103, 104, 210 и 214 Закона о облигационим односима, када је нашао да је предуговор ништав с обзиром да потписи уговорача на закљученом предуговору нису оверени од стране јавног бележника, што је услов пуноважности уговора о промету непокретности па тиме и предуговора, због чега је тужена, као правни следбеник продавца који је на основу тог предуговора од тужиље примио износ од 3.800,00 евра, обавезана да тај износ врати са законском затезном каматом почев од 12.03.2016. године, као дана када је извршено плаћање до исплате (имајући у виду да тужиља није одустала од закључења уговора о купопродаји). Како је по завршетку радова које је тужиља извела у стану ВВ, исти стан продао трећим лицима на који начин се неосновано обогатио за вредност изведених радова, односно за износ од 4.716,11 евра, то је тужена као његов правни следбеник обавезана да тужиљи на досуђени износ на име улагања у предметни стан исплати законску затезну камату од 2.11.2021. године, као дана вештачења којим је утврђена вредност изведених радова до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, сходно члану 277 у вези члана 395 ЗОО и Закону о затезној камати.

Неосновано тужена у жалби указује на погрешну примену материјалног права указивањем на члан 45 ЗОО и члан 4 Закона о промету непокретности, као и члан 73 ЗОО, те да постоји могућност конвалидације уговора о промету непокретности.

Ово зато што је између странака закључен предуговор у смислу члана 45 Закона о облигационим односима којим се преузима обавеза да се касније закључи други, главни уговор. Предуговор није закључен у форми која важи за главни уговор у смислу одредбе члана 45 став 2 ЗОО у вези члана 4 Закона о промету непокретности, којим је прописано да се уговор о промету непокретности закључује у облику јавнобележнички потврђене (солемнизоване) исправе за који је искључиво надлежан јавни бележник на чијем се подручју налази непокретност која је предмет уговора, као и да уговор који није закључен на овај начин не производи правно дејство. С обзиром да сходно одредби члана 45 став 2 ЗОО прописи о форми главног уговора важе и за предуговор, па како је прописана форма услов пуноважности тог уговора, ништавост је сходно члану 103 став 1 ЗОО последица за уговоре који су закључени противно принудним прописима.

Извршена исплата утуженог износа од стране тужиље правном претходнику тужене не може се сматрати капаром. Ово из разлога што сходно члану 79 Закона о облигационим односима споразум о капари по својој природи представља акцесорни уговор у односу на уговор чијем обезбеђењу служи који је главни (самостални). Отуда се споразум о капари најчешће закључује у истом тренутку када и главни уговор. Наравно, ако уговорне стране тако хоће, уговор о капари се може закључити и после закључења главног уговора, али не и пре тога. Ово друго није могуће баш из разлога што је споразум о капари споредан уговор па делећи у свему правну судбину главног уговора, он и не може настати пре њега. Последица такве природе уговора о капари је да он производи правно дејство само ако је главни уговор, чијем учвршћењу служи, пуноважан. Дакле, уговор о капари не производи правно дејство уколико главни уговор који обезбеђује није склопљен у законом прописаној форми, што је овде случај па извршена исплата није могла представљати капару, због чега овакав облигационоправни однос странака подлеже правилима неосновног обогаћења, па су супротни жалбени наводи тужене оцењени неосновани.

Неосновано се жалбом указује да је сада пок. ВВ предузимао све радње у циљу закључења главног уговора и, у том смислу, оспорава оцена исказа саслушаних странака и сведока.

Првостепени суд је из изведених доказа правилно утврдио све битне чињенице а правилност овако утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу наводима жалбе тужиле која оспоравањем оцене доказа заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је изведене доказе оценио у свему на начин прописан чланом 7 и 8 ЗПП, како сваки појединачно тако у склопу свих изведених доказа, па је на тај начин оценио и исказе сведока ГГ, ДД, ЋЋ и тужиле из којих је утврдио да главни уговор није закључен због радњи које тужени није предузео, да је покојни ВВ тужилци предао кључ и увео је у посед стана коме је било потребно комплетно реновирање, да је тужилца уз његову сагласност изводила радове у стану, као и исказе сведока ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ (који су се као и тужилца детаљно изјашњавали о свим изведеним радовима у стану) из којих је утврђено да је тужилца извела радове у предметном стану са којима је пок. ВВ био упознат и заменио браву по извршеним радовима и стан продао трећим лицима (која су уписана у катастру непокретности као власници). Правилно првостепени суд није поклатио веру исказу тужене да њен покојни супруг тужилци никада није предао кључ од предметног стана, односно да је никада није увео у посед, те да је пре него што је стан продао другим лицима ту непокретност мало сређивао (обновио купатило, окречио стан), јер је њен исказ неубедљив и срачунат на постизање успеха у спору и није поткрепљен ниједним другим доказом, а у супротности је са тужилциним исказом и исказима наведених сведока, којима је суд поклатио веру и који сведоци су у склопу својих сазнања о чињеницама о којима су се изјашњавали дали јасне, уверљиве и међусобно сагласне исказе чиме су потврдили исказ тужиле.

Због тога се неосновано жалбом указује на контрадикторности у погледу предаје кључа од предметног стана тужилци наводима да је тужилца навела да јој је покојни ВВ предао кључ десет дана након што је потписан предуговор, док сведоци ДД и ЋЋ у својим исказима наводе да је кључ од предметног стана предат одмах након потписивања предуговора у агенцији, имајући у виду да су се и ови сведоци и тужилца изјаснили да је кључ од стана тужилци предат, а то што се тужилца изјаснила да кључ који јој је предао ВВ није могао да отвори браву, па да је исти узела од комшинице, свакако је морало бити по његовом одобрењу. Сведок ГГ, запослена у агенцији за промет некретнина која је сачинила предуговор где је исти и потписан, у свом исказу је навела да је заказала термин за оверу купопродајног уговора код јавног бележника, па су супротни жалбени наводи којима се оспорава да иста то није могла јер ни са једним од уговарача није имала закључен уговор о посредовању, остају без значаја.

Пријава Трећем основном јавном тужилаштву која је поднета од стране покојног ВВ дана 17.10.2017. године (где исти наводи да до закључења уговора није дошло кривицом тужиле јер је она одлагала више пута заказане овере код јавног бележника) и достављена уз поднесак од 17.12.2019. године, као и допис од 21.07.2016. године, којим је ВВ позвао тужилцу да се изјасни да ли хоће да закључи уговор са њим, остају без значаја јер су сачињени након што је тужилца покојног ВВ због свега наведеног пријавила полицији, о чему је сачињена службена белешка дана 27.05.2016. године, а

притом сада покојни тужени ВВ када је примио тужбу у овом поступку у одговору на тужбу те чињенице које је навео у овим актима није истакао, а било би очекивано да је, уколико је то тачно, те чињенице навео већ у одговору на тужбу, па правилно није поклоњена вера исказу тужене да је да је тужиља неколико пута одлагала закључење главног уговора пред јавним бележницима.

У жалби тужена поново указује на наводе истицане током поступка да је тужиља имала проблем са исплатом купопродајне цене, јер новац од продаје њеног стана није био исплаћен због проблема са кредитом купаца, због чега кривицом тужиље није закључен главни уговор, односно оверен пред јавним бележником. Тужиља се изјаснила да је замолила пок. ВВ да одложи исплату купопродајне цене до априла месеца, када купац њеног стана њој исплати купопродајну цену, што је он прихватио, наводећи да се њему не жури, али да се на заказаном термину код јавног бележника ... у априлу месецу испоставило да у вези са станом постоји дуговање за комуналне услуге и струју у укупном износу од око 300.000,00 динара, да је бележник одбила да закључи уговор и тражила од ВВ да донесе доказ да је уговорио плаћање тог дуга на рате, јер је он тврдио да је постигао такав договор да му се од пензије измирује дуг на рате, што он није учинио.

И по налажењу овога суда правилно исказу тужене није поклоњена вера јер је супротан исказима тужиље и сведока којима је суд поклонио веру као и осталим изведеним доказима, па је исти дат ради успеха у овом спору и срачунат на избегавање одговорности. Због свега наведеног без значаја остају даљи жалбени наводи да је купац стана требало да буде ИИ који се налази под старатељством Центра за социјални рад, а мајка штићеника-овде тужиља би имала установљено право плодуживања-право доживотног становања на предметној непокретности, да се тужени дописом од 07.07.2016. године обратио Центру за социјални рад Нови Београд у којем захтева одговор да ли су и даље као старатељи ИИ заинтересовани за куповину стана, будући да 25.04.2016. године није дошло до закључења уговора, те да је Градски центар за социјални рад-Одељење Нови Београд 14.07.2016. године дописом бр. 57243-3070/16 истог обавестио да је решење тог Одељења бр. 57243-2132/16 од 29.03.2016. године, којим је старатељу одобрено потписивање и овера уговора у име и за рачун штићеника ИИ (ради се о лицу лишеном пословне способности), поништено услед непостојања законских основа да то решење остане на снази, на које решење је уложена жалба и спис се налази код другостепеног органа. Притом, из исказа тужиље је утврђено да је купопродајна цена за стан који је продала исплаћена у априлу 2016. године, да је њен син од тог новца купио мањи стан у који се уселио а она је због целе ове ситуације остала на улици.

Жалбом се неосновано оспорава и оцена исказа сведока-мајстора ЗЗ и ЖЖ и молера ЕЕ и указује на контрадикторности око извршених плаћања у односу на исказ тужиље, наводима да је електричар ЖЖ тврдио да је плаћен 400,00 евра, од чега је пола дао водоинсталатеру, док је сведок ЗЗ у свом исказу навео да је електричарске радове без материјала тужиља платила 500,00-600,00 евра, а тужиља тврдила да је за рад и материјал електричару дала 420,00 евра, имајући у виду да су се тужиља и сведок ЖЖ изјаснили о релативно приближним новчаним износима а сведок ЗЗ (који је помагао ЖЖ у извођењу радова у стану) навео да је сазнао да су електричарски радови коштали колико је навео, из чега произилази да он нема непосредна сазнања, а није

немогуће да се мајстори, а и сама тужиља, сећају тачног износа имајући у виду протек времена. Поред тога, неосновано се жалбом оспорава исказ сведока ЖЖ, наводима да када се затекао у близини стана када је видео да неко мења браву на улазним вратима и чуо глас ВВ није пришао том човеку да га пита у ком је својству и шта ради, што би, по наводима жалбе, било логично да је урадио или евентуално телефоном са лица места позвао тужиљу као власника стана да провери шта се дешава и да ли је упозната са тим, нити је она дошла да види шта се догађа, имајући у виду да се тужиља изјаснила да мајстор, који је требало да заврши неке радове, није могао да уђе у стан кључем који му је дала јер је брава била промењена, а шта је мајстор требало да уради на лицу места и да ли је требало да зове тужиљу у тој ситуацији, не може бити одговорност тужиље.

Неоснованим су оцењени жалбени наводи да тужиља у погледу висине тужбеног захтева који се односи на уграђени материјал није доставила релевантне доказе, јер се достављени рачуни не односе на предметни стан, већ су у питању већином фискални рачуни из којих се не може утврдити коме су издати, да није достављен готовински рачун, а чак и да јесте, вештак готовински рачун не може узети у обзир, јер се не зна да ли је ствар са рачуна заиста и уграђена у стан, због чега вештак није користио ниједан званичан извор у погледу цене извршених радова.

Вештак грађевинске струке је у свом налазу и мишљењу навео да у време увиђаја у стану бр. ... нико није затечен, тако да вештаку и странкама није омогућен улаз у предметни објект, да је фотографисао улаз и фасаду зграде, да је на основу оверене копија извода из архивског пројекта зграде у улици ... направио прегледну скицу стана бр. ... и извео обрачун површина које су касније коришћене за израду премера и предрачуна изведених радова, што је све дао у прилогу налаза и мишљења, те је навео да структура, димензије и површине стана бр. ... које су приказане у архивском пројекту у потпуности одговарају опису предметног стана, по исказима сведока и парничних странака. Вредност појединих врста радова одређена је на основу количине радова која је срачуната према димензијама преузетим из архивског пројекта, а према јединичним тржишним ценама радова на дан вештачења, јединичне цене из предрачуна обухватају сав рад, материјал и опрему који су потребни за извршење комплетне позиције радова који су изведени на предметном стану према изјавама саслушаних сведока, а за које је било омогућено на описан начин доћи до поуздане процене вредности ових радова (керамичарски радови, подполагачки радови, молерско-фарбарски радови и изолаторски радови). Вредност радова на замени столарије одређена је на основу рачуна – отпремнице бр. 95-16 од 25.05.2016. године за израду и монтажу ПВЦ столарије фирме "... д.о.о., а димензије ПВЦ столарије које су приказане у истој одговарају димензијама које су дате у архивском пројекту, па је исказана та цена у предмеру и предрачуну радова, а вештак је и осматрањем фасаде утврдио да форма столарије одговара опису из фактуре. Вредност инсталатерских радова (водоводне, канализационе и електро инсталације) је дата у паушалном износу, према подацима из списка предмета и уобичајеним просечним ценама за овакву врсту објекта, па је вештак дао предмер и предрачун радова за сваку врсту радова, по јединици мере, количини, јединичној цени и укупној вредности, тако да керамичарски радови износе укупно 763,00 евра, подполагачки радови укупно 627,00 евра, молерско-фарбарски радови укупно 767,00 евра, столарски радови укупно 1.301,00 евра, изолаторски радови укупно 88,00 евра, инсталатерски радови укупно 1.170,00 евра, што према ценама у време вештачења укупно износи 4.716,11 евра.

На примедбе тужене, које и сада у жалби понавља, вештак се изјаснио да утврђивање вредности непокретности или вредности изведених радова у грађевинским вештачењима се, поред утврђивања чињеница непосредним увидом на лицу места, готово увек у већој или мањој мери своди на субјективне процене вештака и његово професионално искуство у погледу утврђивања и појединих чињеница везаних за задату околност вештачења (ако се ради о процени грађевинске вредности неког објекта, вештак никада неће откопавати темељ зграде да би утврдио на којој коти је фундиран објекат и колико је бетона и арматуре уграђено у његове темеље, већ ће на посредан начин коришћењем података из пројекта, на основу изјава сведока или најчешће паушалном проценом утврдити колика је вредност изведених радова). Сама реч “процена” у грађевинским вештачењима указује на чињеницу да се не ради о егзактним величинама и да се одређене толеранције увек подразумевају. У налазу је вештак јасно навео како је урадио обрачун за сваку појединачну групу радова. Количина и вредност радова које су утврђене на основу мера из пројекта могу се сматрати довољно прецизним и поузданим, а евентуално одступање мера из пројекта у односу на мере које одговарају изведеном стању не могу да произведу разлику која би изашла из прихватљивих толеранција једне квалитетне процене. Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака грађевинске струке и његово изјашњење налазећи да је исти јасан, објективан и дат у складу са правилима струке, јер су примедбе тужене отклоњене накнадним изјашњењима вештака. Код свега наведеног неосновани су и жалбени наводи да је првостепени суд у циљу прецизног утврђења висине овог дела тужбеног захтева морао, након изведеног грађевинског вештачења, извести и економско-финансијско вештачење, како би се прецизно, у складу са правилима струке, утврдила тржишна цена радова и материјала у време извођења истих.

Приликом доношења одлуке овај суд је имао у виду и да је тужена правноснажним решењем јавног бележника ... УПП: 269-2018 веза: О4994/18 од 18.12.2018. године оглашена за наследника пок. ВВ, те да током поступка није истицала чињенице везане за одговорност наследника за дугове оставиоца до висине вредности наслеђене имовине сагласно одредби члана 222 Закона о наслеђивању, јер је на њој, сходно одредби члана 223 Закона о парничном поступку и прописаном правилу о терету доказивања, тврдња да је вредност наслеђене имовине мања од вредности дугова оставиоца.

Другостепени суд је имао у виду и остале наводе жалбе али их посебно не обрлаже сходно овлашћењу из члана 396 став 1 ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, тужилца основано у жалби побија правилност и законитост решења о трошковима поступка из става трећег изреке побијане пресуде, указујући на то да је донето уз погрешну примену материјалног права. Наиме, првостепени суд није правилно одмерио трошкове парничног поступка у смислу чланова 153, 154 и 163 ЗПП у погледу трошкова тужилце за ангажовање пуномоћника-адвоката, јер висину трошкова није одмерио у свему према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката

у Републици Србији важећој у време пресуђења.

Због тога је преиначена одлука о трошковима парничног поступка и донета одлука као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 401 тачка 3 у вези одредбе члана 153,154 и 163 ЗПП и донета одлука као у ставу другом изреке имајући у виду успех тужиље у овом спору, а досуђени трошкови обухватају издатке тужиље на име ангажовања пуномоћника-адвоката и то: за састав тужбе износ од 11.250,00 динара, увећано 50% за други и трећепостављени кумулативни захтев (сходно Тарифном броју 14 став 4) што износи 22.500,00 динара, за састав 5 поднесака у износу од по 11.250,00 динара укупно 56.250,00 динара, за приступ на 7 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, укупно 89.250,00 динара, увећано за 4 рочишта по 1.500,00 динара (сходно члану 15 АТ вредност једног поена износи 30,00 динара у вези Тарифног броја 15 став 2 којим је прописано да за присуствовање рочиштима поред награде за заступање припада и награда за сваки започети сат, рачунајући од времена када је почетак био заказан, у износу од 50 поена), укупно износи 95.250,00 динара, за приступ на 3 неодржана рочишта по 7.125,00 динара укупно 21.375,00 динара, за трошкове вештачења у износу од 36.000,00 динара, за таксу на тужбу и одлуку у износу од по 53.806,00 динара, укупно трошкови износе 338.987,00 динара сходно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Србији (“Службени гласник РС”, бр. 37/21). На досуђени износ трошкова тужиљи припада законска затезна камата од наступања услова за извршење одлуке до исплате према одредбама чланова 277 став 1 и 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Имајући у виду успех тужиље у ожалбеном поступку, то су јој применом чланова 153, 154 и 163 ЗПП досуђени трошкови другостепеног поступка за састав жалбе у износу од 22.500,00 динара сходно наведеној Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Србији важећој у време пресуђења, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење одлуке до исплате сходно члановима 277 став 1 и 324 став 1 ЗОО, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке. Тужиљи не припада такса на жалбу и одлуку по жалби јер се сходно Тарифном броју 2 тачка 8 Таксене тарифе из Закона о судским таксама за решење о трошковима поступка, када се о њима одвојено одлучује, плаћа такса из става (1) овог тарифног броја, што овде није случај.

Пошто тужена није успела у жалбеном поступку, то им не припадају трошкови другостепеног поступка, због чега је на основу члана 165 став 1 у вези члана 153 и 154 ЗПП, одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

За тачност отправка

Управитељ писарнице-Јасмина Ђокић

**Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.**